Temps Pasqual - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 08/04/2018 - 09:00

Ac 4,32-35
1 Jn 5,1-6
Jn 20,19-31

Ens trobem en aquest diumenge, anomenat de la misericòrdia. Benvingut recordatori de allò que és central en el missatge i la vida de Jesús. El nucli de la Bona Notícia és que Déu és Pare. I Pare boig d'estima i misericòrdia pels seus fills!Possiblement, avui ens reunim amb sentiments diferents. D'una banda, la sorpresa i el desconcert de descobrir Jesús ressuscitat, havent estat crucificat. D'una altra, la joia i l'entusiasme de saber que no només no l'hem perdut, sinó que el tenim (i el tindrem!!) sempre al costat. Encara, potser, un sentiment de desbordament en constatar que tot això ens supera... i no sabem gaire què fer-ne, ni com introduir-ho a la nostra realitat vital immediata. I encara un altre sentiment, en veure que "tot segueix igual", i és molt feixuc, tot...

Escoltem l'Evangeli. Ha d'ajudar-nos a situar-nos i a viure les nostres vides.
I en l'Evangeli d'aquest diumenge podem reconèixer 3 personatges. Tres personatges que aprenen. Que milloren. Que deixen entrar en ells la novetat i la sorpresa desbordant del Déu Pare que ressuscita Jesús.

1.- La Comunitat.
Inicialment, una comunitat tancada amb pany i clau. Dominada per la por. O pel desànim, que ve a ser molt semblant. Tancada sobre ella mateixa. Tan tancada, que potser ha oblidat el mateix Jesús i la Bona Notícia. No pot sortir d'on és, ni pot sortir d'ella mateixa. Centrada en ella mateixa i el seu dolor.
Vet aquí que quan Jesús entra al mig i recupera la seva centralitat, la comunitat canvia. S'omple d'alegria. Jesús li recorda que la comunitat té sentit per testimoniar. Per sortir i arriscar i comunicar vida. És una comunitat amb una missió.
Sens dubte, també avui hem de recuperar la centralitat de Jesús en les nostres comunitats i en les nostres vides personals. Jesús al cor de la comunitat. Des-centrats de nosaltres mateixos i centrats en Jesús.
És Ell mateix qui ens dóna la missió. La missió de reconciliar. De posar pau i ser pacificadors. És Ell mateix qui ens envia i ens fa sortir més enllà de les portes tancades amb pany i clau. És Ell mateix qui ens mostra les ferides. I, tanmateix, és Ell qui ens acompanya i no ens deixa ja mai.
Podem pensar que la primera comunitat descobreix que la realitat és la que és. I segueix essent la mateixa. Però la manera de situar-se en ella és el que canvia. El que fa radicalment diferent tot és mirar-la amb Jesús, o sense. Amb esperança o sense. La comunitat –i els cristians de 2018- hem de fer, també, aquest aprenentatge. Hem de fer aquesta experiència. Tornar a la centralitat de Jesús. Fer-li espai. Jesús s'hi fa present. Sentir-nos enviats. I sortir, amb Ell. A comunicar pau i reconciliar. A refer lligams afeblits i trencats. Convivència i comprensió. A comunicar goig de viure i alegria. Pau a vosaltres, per transmetre-la.

2.- Tomàs.
Tomàs va una mica a la seva. A cops prescindeix de la comunitat. Necessita evidències. Seguretats. Vol que les coses li encaixin en el seu cap. En la seva visió. Potser vol creure "a la seva manera". I, quan no quadren, se sent perdut. Per això necessita demostracions. Necessita palpar i tocar.
I Jesús també s'hi fa present. Des de la manera de ser i sentir de Tomàs. Jesús s'hi acosta, i Tomàs el reconeix Senyor. El seu Senyor per damunt de tot. Per damunt les seves idees preconcebudes i els seus dubtes i inseguretats.
Dins el nostre cor creient, també hi ha espai pel dubte. Realitats que contradiuen la fe. Dins la nostra fe, també tenim pors i espais buits. I Jesús ve a omplir-los. Com Tomàs, també avui, nosaltres, cridats a deixar-lo entrar amb la seva contra-evidència atrevida i agosarada.

3.- Aquells que creuran sense haver vist.
Potser tenim tendència a trobar-nos fàcilment identificats en aquesta categoria de gent. I, ben cert, que hi som en ells. Com a mínim, cridats a ser-ho. Cadascú haurem vist... el que haurem vist. Potser més aviat poc, o no. Ens ha arribat la Notícia i n'hem fet vivència. Alguna cosa sí que hem vist.
Però cridats a veure fins i tot allò que a primera vista no es veu. A traspassar les primeres impressions. A penetrar una realitat, altament indefinida. O francament adversa. I, entrant en ella, veure-la habitada. Veure-la carregada d'una gran promesa. Veure allò que no veuen els nostres ulls, i només es veu amb el cor i els ulls de la fe.
És la Pasqua. Vida que sorgeix d'allà on, veure–veure, només veiem foscor i boira. Ara el Pare ens la ha omplert de colors i de llum. Vida a desdir, Ressuscitada, del Crucificat.

ETIQUETES
COMUNITAT FE